

Rosa multiflora

Synonim lac.: *Rosa intermedia* Carr.

róża wielokwiatowa

Róża wielokwiatowa przybyła do Europy z Dalekiego Wschodu w 1781 roku. W XVIII wieku stała się jednym z najcenniejszych gatunków róż o licznych odmianach botanicznych i uprawnych. W drugiej połowie XIX wieku miała ogromne znaczenie w hodowli nowych odmian i grup. Wśród nich są najczęściej silnie rosnące róże pnące o drobnych kwiatach zebranych w bukiety, bardzo obficie kwitnące, nierzadko tworzące ozdobne owoce. Starsze odmiany kwitły raz w roku, dziś spotyka się odmiany tego typu powtarzające kwitnienie. Z jej udziałem powstała również jedna z podstawowych niegdyś grup róż – wielokwiatowych *Rosa polyantha* (1875) – obficie kwitnących i powtarzających kwitnienie w sposób ciągły do jesieni, co wówczas było ogromnym osiągnięciem. Ponadto do dziś, zarówno gatunek, jak i liczne odmiany, wykorzystywane są w szkółkarstwie jako podkładki dla odmian róż ze wszystkich grup uprawnych, głównie pnących i rabatowych. Gatunek bardzo zmienny. Krzewy rosną intensywnie, są bardzo gęste, przeważnie dorastają do około 3 m wysokości i takiej samej średnicy, ale wspinając się na naturalne podpory mogą osiągać znacznie większą wysokość. Kwiaty małe, pachnące, średnicy 2-3 cm, białe, rzadziej lekko zaróżowione, zebrane w wielokwiatowe wiechy. Kwitnie na przełomie czerwca i lipca, bardzo obficie, na ubiegłorocznych pędach. Owoce czerwone, gładkie, drobne, wielkości grochu, bez kielicha, dojrzewające w sierpniu i wrześniu, bardzo ozdobne. Liście zmiennej wielkości, dość duże, 7-9 listkowe, zwykle błyszczące, świeżozielone. Listki są odwrotnie jajowate lub eliptyczne, piłkowane, nagie lub owłosione, jesienią długo utrzymujące zieloną barwę, czasem zmieniającą się na pomarańczowoczerwoną. Pędy długie, zwisające lub wspinające, zielone lub brązowe, o średniej wielkości zakrzywionych licznych kolcach, osiągają do 4-7 m długości. Bez podpór pędy przewieszają się łukowato i są splątane. Zazwyczaj krzewy nie przemarzają, uszkodzenia zdarzają się tylko podczas surowych sezonów zimowych. Po przycięciu regenerują szybko. Odporność na choroby dobra, ale zdarza się, że krzewy są porażane przez mączniaka prawdziwego i czarną plamistość. Najlepiej rosną na żyznych, dobrze uprawionych glebach, ale tolerują słabsze, suchsze i kwaśne. Tolerują także zanieczyszczenie powietrza w miastach. Stanowisko powinno być słoneczne, jednak mogą rosnąć w półcieniu, zwłaszcza gdy za podpory służą niskie drzewa o luźnej koronie. Nie wymagają cięcia, z wyjątkiem cięcia sanitarnego i czasami odmładzającego. Owoce stanowią pokarm dla ptaków, a także materiał bukieciarski (również odmiany). Gatunek stosowany jako róża parkowa i pnąca w zieleni miejskiej, w parkach i ogrodach, w założeniach o charakterze naturalistycznym, sadzony w formie żywopłotów nieformowanych, grupowo i pojedynczo, przy podporach naturalnych (drzewa, skały), w pobliżu zbiorników wodnych. Doskonale komponuje się z różnymi gatunkami krzewów i drzew liściastych, iglastych, bylin oraz roślin sezonowych. Rozstawa sadzenia zależy od zastosowania i warunków: przeciętnie jako róża parkowa co 1,5-2 m, na żywopłoty gęściej, jako róża czepna pojedynczo lub co 1,5 m.

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

zasięg geograficzny

Chiny, Japonia, Półwysep Koreański

pochodzenie

pierwsza publikacja: Carl Peter Thunberg 1784; wprowadzenie do handlu: ok. 1810

grupa roślin

róże

grupa użytkowa

róże czepne (pnące)
róża parkowe

forma

krzew

siła wzrostu

roślina szybkorosnąca

pokrój

pnące
przewisający (plączący, zwisty)

docelowa wysokość

od 2 m do 3 m

barwa liści (igieł)

jasnozielone
ciemnozielone

zimozieloność liści (igieł)

liście opadające na zimę

rodzaj kwiatów

pojedyncze

barwa kwiatów

kremowe
białe
różowe

pora kwitnienia

czerwiec
lipiec

owoce

czerwone
pomarańczowe
ozdobne
kuliste

pora owocowania	sierpień wrzesień
nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne roślina tolerancyjna
rodzaj gleby	przebiegła ogrodowa
walory	ładne jesienne zabarwienie odporność na zanieczyszczenia ozdobne owoce pachnące kwiaty ozdobne z kwiatów ozdobne z liści/igieł roślina kolczasta lub ciernista
zastosowanie	ogrody przydomowe parki zieleń publiczna roślina okrywowa ogrody orientalne kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody) suche bukiety w grupach soliter (pojedynczo)
strefa	6a

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

